

Universitätsbibliothek Paderborn

Historiae Ecclesiasticae Pars ...

HISTORIAE EC||CLESIASTICAE PARS || PRIMA, QVA CONTI-||NENTVR ||
Eusebij cognomento Pamphili Cæsareæ Palæ-||stinæ Episcopi lib. 10.||
Eiusdem de vita Constantini magni lib. 4.|| Oratio Constantini magni ad
sanctoru[m] cœtu[m].|| Oratio eiusdem Eusebij in laudem Constanti-||ni
magni ad trigesimum ...

Christopherson, John

[Köln], 1569

De prima Apostolorum succeßione. Cap. IIII.

urn:nbn:de:hbz:466:1-29861

ris, quibus contradicatur, fuerint illæ, quarum testimonia nonnulli scriptores ecclesiastici variis tēporibus in suos libros illigarunt: eaq; etiam quæ ab eisdem scriptoribus tam de illis scripturis, quarum autoritas omniū sentētiis constabitur, quàm de iis, quæ non sunt eius generis, referantur. Ac de his, quæ dicuntur scripta Petri (ex quibus vnā solam epistolam germanam noui, eamq; summo antiquorum presbyterorum consensu approbatam) ista sint isto tempore à nobis exposita. Pauli autē quatuordecim testatæ & notæ dicuntur epistolæ, tamen quod quidam illi epistolæ, quæ est ab eo ad Hebræos scripta, perinde ac si Pauli non sit, fidem abrogare studuerint, affirmauerintque eidem ab ecclesia Romana contradici, in obscuro relinquere neutiū consentaneum existimaui. Ea igitur, quæ sunt de hac ipsa à maioribus explicata, vbi tempus dabitur oportunitum, in historia ponam. Illa quæ eius acta vocantur, in scripturarum illarum numero, de quibus nulla est omnino dubitatio, habita esse non equidem accepi. Et quoniam apostolus ipse in salutationibus, quas extremæ epistolæ ad Romanos perscriptæ attexit, inter alios, etiam Hermæ cuiusdam (cuius opus esse ferunt, qui Pastoris libellus inscribitur) mentionem facit, intelligendum est, istum tametsi in quæstionem à nonnullis vocatur, ac propterea scripturis omnium assensu approbatis, nullo modo annumerandum ducitur, ab aliis tamen pernecessarium, iis præsertim, qui iam primis fidei elementis imbuendi sunt, indicatum esse. Vnde hoc quidem tempore eum non modo in ecclesiis palàm peruulgatum, verum etiam eius testimonia à nonnullis veterum scriptorum in suis libris citata animaduertimus. Itaque quò constaret tum quæ in sacris scripturis in nullam omnino quæstionem adductæ sint, tum quæ contra non satis ab omnibus probatæ, hæc in præsentia à nobis explicata sunt.

De prima Apostolorum successione.

CAP. IIII.

Quòd verò Paulus gentibus verbum Dei prædicarit, quodq;

EVSEBII HISTORIAE

quodque ecclesiarum fundamenta ab Hierusalem, & eius finibus vndiq; ad Illyricum vsque iecerit, non solum ex suis ipsius vocibus, sed etiam ex libro Luce, qui acta apostolorum inscribitur, satis perspicuum est. Porro quibus in prouinciis Petrus Christi euangelium, his qui erant ex circuncisione, enuntiarit, nouumque testamenti sermonem tradiderit, ex sui ipsius verbis petitis ex epistola illa, quam illius verè esse, omniumque approbatione confirmatam fuisse diximus, quam denique Hebræorū stirpe oriundis, qui dispersè & vagè Pontum, Galatiam, Cappadociam, Asiam, & Bithyniam incoluerunt, scripsit, satis euidenter & apertè constat. Quot verò & quinam veri & ingenui horum apostolorum imitatores facti, satis habiles & idonei ad ecclesias, quas isti fundauerant, pascendas regendasque, æstimati fuerint, dictu certè non est procliue: solis illis exceptis, quos aliquis fortasse ex Pauli scriptis obiter possit colligere. Huius enim adiutores, & vt ipse appellat, commilitones, propè infiniti extiterunt: Quorum nonnulli exemplarium ab eo perscriptarum testimoniis ad perpetuitatem duraturis donati, memoriæ sempiternæ commendantur. Eodem accedit Lucas, qui discipulos Pauli, dum in Actis eos enumerare contendit, nominatim percenset. Ex quorum numero fuit Timothæus, qui ecclesiæ, quæ est Ephesi, primus episcopatum obtinuisse traditur. Titus itidem, qui ecclesiis, quæ sunt in Creta, præfuit: Et Lucas etiam genere Antiochenus, scientia & arte medicus, qui quidem tum plurimum cum Paulo versatus, tum reliquorum apostolorum familiaritate, & consuetudine non rarò aut leuiter vsus, præceptiones medicinæ, quam ex illorum doctrina ad hominum animos sanandos hausisset, duobus voluminibus diuinitus inspiratis nobis reliquit. Quorum alterum euangelium est, quod se non aliter exarauisse testatur, atque ei tradiderant illi, qui ab initio suis oculis Christum vidissent, qui que fuissent verbi ministri, quos quidem à principio in omnibus accuratè se secutum tradit: Alterum apostolorum acta complectitur, quæ cum non auditione & fama, sed suis oculis ipse accepisset, in vnum libellum contulit, fertur etiam Paulum, cū tanquam proprii

Acto. 16.

proprij cuiusdam & sui Euangelij memoriam in suis scriptis hoc modo vsurpare confueuerit (secundum euangelium meum) illud planè, quod est secundum Lucā intellexisse. Ex cæteris Pauli comitibus & discipulis vnum fuisse Crescetem: quem in Galatiam profectum, Paulus ipse testatur. Alterum Linum, quem in secunda ad Timotheū 2. Tim. 4. epistola simul cum illo Romæ versatum memorat, quèq; primum post Petrum in Romanæ ecclesiæ episcopatum forte delectum suprâ demonstrauimus. Alterum Clemētem, qui Romanæ ecclesiæ tertius constituebatur episcopus, quem Paulus cooperarium suum, & concertatorem in domino fuisse testimonio confirmat. Adde hiis Areopagitam illum, Dionysium nomine, quem in Actis Apostolorum post Pauli concionem in Areopago apud Athenienses habitam, ad fidem conuersum fuisse Lucas in Actis Apostolorum scribit: quemq; primum ecclesiæ Act. 17. Atheniensis episcopum designatum, alius quidam Dionysius ecclesiæ Corinthiorum pastor, scriptor sanè per antiquus, narrat. Verum quo pacto Apostolorum successiones temporum serie gradatim continuatæ fuerint, à nobis ubi dabitur occasio, in historiæ progressu dicetur. Nunc autem ad reliquam historiæ partem pergamus.

De vltima post Christum Iudæorum obsidione.

C A P. V.

Postquam Nero decem & tres annos imperii gubernaculis præfuerat, atque post illum Galba & Otho integrum annum & sex menses eundè dignitatis gradum obierant, Vespasianus expeditionum cōtra Iudæos susceptarum tropheis nobilitatus, Rex Romanorum in ipsa Iudæa declaratus est, & ab vniuerso exercitu, qui illic erat, imperator palam prædicatus. Inde extemplo Romam iter suscipiens, administrationem belli contra Iudæos parati filio suo Tito commisit. Post seruatoris nostri ascensionem, cum Iudæi præter illud facinus, quod in ipsum consciuerant, etiam iam cōtra eius Apostolos, vix dici potest, quot & quantas fuissent insidias moliti, primum in Stephanum, quem lapidibus obrutum, è medio sustulerunt, deinde post eius necem, Iacobum filium Zebe-

h

Zebe-